

Bárdos László

NE NÉZZ...

A saját test immár benépesül.
Hol ismerős volt minden táj s alakzat,
ott most hívatlanul, kéretlenül
naponta újabb talányok fakadnak.

Flóra és fauna. Vagy panteon.
Mellékalakok, akármerre nézel –
ősi lapályon vagy magaslaton
kérész-istenek sokasága fészkel.

Gyanús csomó, duzzanat, görbület;
s a szüntelen rájuk tűző tekintet:
micsoda harc! Hátha a földüket
mélység valami megfajtást kihirdet.

Ha csak reá pillantsz, e csőcselék
ontja a jeleket, próféciákat.
De míg bármelyiket megértenéd,
újabb leckét ír elő retinádnak.

Ma így üzen: „vigyázz!” Holnap: „minek?”
Egy dudor hol ormóttan, hol szemernyi;
ígérete derengő évtized,
de máris feszült végtusád jelenti.

Thrombus-halmok és ödéma-hegyek.
Ne nézz, ne nézz hát tested távolába.
Magad elé s fölé nézz, egyre megy:
meredhetsz bízón üres láthatárra –

mert e sokat sejtető alvilág
ölen oly szóttan lény is megteremhet,
mely a bozóttól maga is kilát,
s legvégül szemét szegezi szemednek.